

Αρείου Πάγου 521/2013 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Πηγή:

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=W90CRO39RKWQU3E6TGLYOM6ARBHFFB&apof=521_2013

Θέμα

Σωματική βλάβη από αμέλεια, Εργατικό ατύχημα.

Περίληψη:

Σωματική βλάβη εξ αμελείας από υπόχρεο. Έγκλημα παραλείψεως. Ιδιαίτερη νομική υποχρέωση. Εργατικό ατύχημα. Σωματική βλάβη, Αναίρεση. Λόγοι: Έλλειψη αιτιολογίας. Εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Εγγράφων ανάγνωση. Ορθή και αιτιολογημένη η απόφαση. Απορρίπτεται αίτηση αναίρεσης.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Νικόλαο Ζαΐρη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Φράγκο, Γεώργιο Αδαμόπουλο, Μαρία Βασιλάκη - Εισηγήτρια και Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 12 Μαρτίου 2013, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημήτριου Δασούλα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιόντος-κατηγορουμένου Κ. Μ. του Ε., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Σπυρίδωνα Σούλη, για αναίρεση της υπ'αριθ.8526/2012 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγοντα τον L. Β., κάτοικο ..., που δεν παρέστη.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσιώνων-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 8 Νοεμβρίου 2012 αίτησή του αναίρεσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1294/2012.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσιόντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκειμένη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 314 παρ.1 εδ. α' του ΠΚ, "όποιος από αμέλεια προκαλεί σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας του άλλου, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τριών ετών". Από το συνδυασμό της διατάξεως αυτής προς εκείνη του άρθρου 28 του ΠΚ, κατά την οποία «από αμέλεια πράττει όποιος από έλλειψη της προσοχής την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει είτε δεν προέβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν", προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του προβλεπόμενου από τις ανωτέρω διατάξεις εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια απαιτείται αφενός μεν πρόκληση σε άλλον σωματικής κακώσεως ή βλάβης της υγείας, αφετέρου δε α) μη καταβολή από τον δράστη της επιβαλλομένης, κατ' αντικειμενική κρίση, προσοχής, την οποία κάθε μετρίως συνετός και ευσυνειδητός άνθρωπος οφείλει υπό της ίδιες πραγματικές καταστάσεις να καταβάλει, βάσει των νομικών κανόνων, των συνηθειών που επικρατούν στις συναλλαγές, της κοινής πείρας και λογικής και της συνήθους πορείας των πραγμάτων, β) δυνατότητα αυτού βάσει των προσωπικών του περιστάσεων, γνώσεων και ικανοτήτων να προβλέψει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο από έλλειψη της προαναφερόμενης προσοχής, είτε δεν προέβλεψε (άνευ συνειδήσεως αμέλεια), είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστευε όμως ότι δεν θα επερχόταν (συνειδητή αμέλεια), και γ) να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της πράξεως ή της παραλείψεως του δράστη και του επελθόντος αποτελέσματος. Η παράλειψη, ως έννοια, ενυπάρχει σε κάθε είδος αμελείας, εφόσον το ένα σκέλος της ποινικής ευθύνης θεμελιούται στην μη καταβολή της προσήκουσας, κατά την προδιαληφθείσα νομική έννοια, προσοχής, δηλαδή σε παράλειψη. Όταν, όμως, η αμέλεια δεν συνίσταται σε ορισμένη πράξη (ενέργεια ή παράλειψη) από την οποία επήλθε το αξιόποιο αποτέλεσμα, αλλά συνιστά σύνολο συμπεριφοράς που προηγήθηκε αυτού, τότε, για τη θεμελίωση της σωματικής βλάβης από αμέλεια, ως εγκλήματος δια παραλείψεως τελουμένου, απαιτείται και η συνδρομή των ουσιαστικών όρων του άρθρου 15 ΠΚ, σύμφωνα με το οποίο "όπου ο νόμος για την ύπαρξη αξιόποινης πράξης απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παράλειψης είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος". Από την τελευταία διάταξη συνάγεται ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος που τελέστηκε με παράλειψη δεν αρκεί η ύπαρξη κάποιας γενικής νομικής υποχρεώσεως προς παροχή συνδρομής για την πρόληψη του εγκληματικού αποτελέσματος, ούτε και απλής ηθικής προς τούτο υποχρεώσεως, αλλ' απαιτείται να υπάρχει ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, της οποίας το περιεχόμενο συνίσταται ειδικώς στην αποτροπή του εγκληματικού αποτελέσματος δι' ιδίων ενεργειών του δράστη αμέσως επενεργουσών, ως υπέχοντος, έναντι της εννόμου τάξεως, θέση εγγυητή της διαφυλάξεως του δια του άνω αποτελέσματος προσβαλλόμενου εννόμου αγαθού. Η ιδιαίτερη αυτή νομική υποχρέωση προς παρεμπόδιση της επελεύσεως του βλαπτικού για ορισμένο έννομο αγαθό αποτελέσματος, δύναται να πηγάζει κυρίως α) από ρητή, επιτακτικού χαρακτήρα, διάταξη του νόμου, β) από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων,

συνδεομένων με ορισμένη έννομη θέση του υπόχρεου προς ενέργεια, γ) από ειδική σχέση, δυναμένη να θεμελιωθεί είτε σε συμβατικό δεσμό, είτε και σε προηγούμενη ενέργεια του υπαιτίου της παραλείψεως, δια της οποίας αυτός αναδέχθηκε εκουσίως την αποτροπή κινδύνων στο μέλλον, δ) από ορισμένη προηγηθείσα συμπεριφορά του υπαιτίου, από την οποία δημιουργήθηκε ο κίνδυνος επελεύσεως του βλαπτικού αποτελέσματος.

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο, δεν υπάρχει δε έλλειψη αιτιολογίας και στην περίπτωση που αυτή εξαντλείται σε επανάληψη του διατακτικού της αποφάσεως, το οποίο, όμως, εκτός από τα τυπικά στοιχεία του κατηγορητηρίου, περιέχει και πραγματικά περιστατικά τόσο αναλυτικά και με τόση πληρότητα, ώστε να καθίσταται περιττή η διαφοροποίηση της διατυπώσεως του σκεπτικού της προκύπτει, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Ειδικότερα ως προς την έκθεση των αποδείξεων, αρκεί η γενική, κατά το είδος αναφορά τους, χωρίς να απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα. Ωστόσο, πρέπει να προκύπτει, ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε όλα τα αποδεικτικά μέσα, και όχι μόνο μερικά από αυτά, προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική για τον κατηγορούμενο κρίση τους. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως.

Στην προκείμενη περίπτωση όπως προκύπτει από το σκεπτικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλόμενης 8526/2012 αποφάσεώς του, τα οποία ως ενιαίο σύνολο παραδεκτώς αλληλοσυμπληρώνονται, το Τριμελές Εφετείο (Πλημμελημάτων) Αθηνών δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ' είδος αναφερομένων στην ίδια απόφαση αποδεικτικών μέσων, ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά " Ο κατηγορούμενος, τέλεσε την πράξη που του αποδίδεται δηλαδή αυτή της σωματικής βλάβης από αμέλειας από υπόχρεο. Ειδικότερα στη Ν. Πεντέλη Αττικής, στις 11-1-2005, ο εν λόγω κατηγορούμενος ως υπεργολάβος σκυροδέματος (μπετόν) κατά την εκτέλεση του έργου της ανέγερσης οικοδομής ιδιοκτησίας

του Χ. Γ. του Β. και της Ε. Γ. του Κ., παρότι είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση για την τήρηση των διατάξεων που αφορούν την ασφάλεια και την υγεία των εργαζομένων, και δη να λαμβάνει τα ενδεικνυόμενα μέτρα ασφαλείας προς πρόληψη ατυχημάτων και προς εξασφάλιση της υγείας και την ασφάλεια των εργαζομένων στο εργοτάξιο της ως άνω οικοδομής, από αμέλειά του, δηλαδή από έλλειψη της προσοχής που όφειλε από τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει, δεν προέβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η παρακάτω πράξη του, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι, δεν θα επερχόταν, και συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, ως υπεργολάβος σκυροδέματος (μπετόν), που εκτελούσε το πιο πάνω έργο, δεν μερίμνησε για την ύπαρξη και διάθεση στους εργαζομένους σε εργασίες, που η προστασία τους δεν δύναται να εξασφαλιστεί απόλυτα, είτε δια εξάλειψης του κινδύνου, είτε δια των ομαδικών μέτρων προστασίας και δη σε εργασίες, οι οποίες είναι δυνατόν να προκαλέσουν βλάβες οφθαλμών, των κατάλληλων ατομικών μέσων προστασίας όπως ομματουάγια, προσωπίδες, ασπίδα κλπ, με αποτέλεσμα, που από έλλειψη της επιβαλλόμενης από τις περιστάσεις προσοχής δεν προέβλεψε, ο εργαζόμενος Β. (Μ.) Λ. (Λ.), ως οικοδόμος (είχε προσληφθεί από τον κατηγορούμενο, που ασκούσε τότε το επάγγελμα του τεχνίτη ξυλοτύπων και ήταν εφοδιασμένος με την απαιτούμενη άδεια εργασίας, ως αλλοδαπός-υπήκοος Αλβανίας- όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. .../12-1-2004 άδεια εργασίας αλλοδαπού, που του χορηγήθηκε λόγω λήξης της ισχύος της προηγούμενης και ίσχυε μέχρι τις 20-11-2006 με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, προκειμένου να εργαστεί για λογαριασμό του, με την ως άνω αναφερόμενη ειδικότητα, όπου πράγματι απασχολήθηκε από τον μήνα Δεκέμβριο του έτους 2004), πραγματοποιώντας στην ως άνω οικοδομή εργασίες που ήταν δυνατόν να προκαλέσουν βλάβες οφθαλμών και δη κατασκευή ξυλοτύπων (καλουπιών) σε στάθμη δαπέδου ισογείου, επιχείρησε, χωρίς να έχει εφοδιασθεί και να φέρει ειδικά ομματουάγια προστασίας, να στερεώσει έναν ειδικό μεταλλικό σύνδεσμο σύσφιξης "πεταλούδα" ήτοι ξυλότυπο τοιχίου του ανελκυστήρα κτυπώντας την με ένα σκεπάρνι, με αποτέλεσμα αυτή θα θραυσθεί και δύο θραύσματά της (γρέζια) να εισχωρήσουν στον δεξιό οφθαλμό του, και να τραυματισθεί, καθώς υπέστη "υαλοειδεκτομή" και συγκεκριμένα στο εσωτερικό του δεξιού οφθαλμού του είχε εισέλθει ξένο σώμα που τραυμάτισε τον κερατοειδή φακό του αμφιβληστροειδή και του χοριοειδή. Συνεπεία του παραπάνω τραυματισμού του ο παθών νοσηλεύτηκε από τις 11-1-2005 έως τις 19-1-2005 για υαλοειδεκτομή, εν συνεχεία από τις 22-2 μέχρι τις 23-2-2005 καθώς και στις 26-4-2005 αυθημερόν, για διάνοιξη περιφακίου. Παράλληλα, υποβλήθηκε σε χειρουργικές επεμβάσεις, η πρώτη από τις οποίες πραγματοποιήθηκε στις 12-1-2005 και κατ' αυτή αφαιρέθηκε το αιμορραγικό υαλοειδές που είχε γεμίσει την υαλοειδική κοιλότητα με εγχείριση υαλοειδεκτομή. Στις 14-1-2005 με νέα εγχείριση αφαιρέθηκε το ενδοβόλβιο αλλότριο, ενώ στη συνέχεια, στις 22-2-2005 λόγω εμφάνισης τραυματικής αιτιολογίας βαρείας μορφής αποκόλλησης χειρουργήθηκε εκ νέου, αφαιρέθηκαν δε οι προαμφιβληθικές και υποαμφιβληθικές μεμβράνες και ματώματα και έγινε

έγχυση σιλικόνης στην υαλοειδική κοιλότητα. Έκτοτε ο παθών βρισκόταν υπό συνεχή έλεγχο από τους ιατρούς του Β' Οφθαλμολογικού Τμήματος του Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών Κοργιαλένειου - Μπενάκειου, με τον αμφιβληστροειδή επικολλημένο αλλά και με εκτεταμένες αλλοιώσεις αυτού συνεπεία του τραύματος που έφερε. Ενώ η όρασή του τότε βρισκόταν σε επίπεδο 1/20 στον δεξιό οφθαλμό του, ενώ ο άλλος οφθαλμός είχε καλή όραση και μέχρι σήμερα ο εν λόγω οφθαλμός του (δεξιός) εξακολουθεί να υστερεί, ευρισκόμενος σε επίπεδο κάπου του 1/20, ως αποτέλεσμα του παραπάνω τραυματισμού του και του συστήθηκε η αποφυγή βαρειών εργασιών και τέλος με την υπ' αριθ. 722/4-5-2006 γνωμάτευση της 6ης Α'θμιας Υγειονομικής Επιτροπής του υποκαταστήματος του ΙΚΑ, κρίθηκε ανάπηρος σε ποσοστό 67% για την περίοδο από τις 10-10-2005 έως 31-10-2007, ενώ με την υπ' αριθμ. 2245 γνωμάτευση της Α'θμιας Υγειονομικής Επιτροπής του Υποκαταστήματος του ΙΚΑ, κρίθηκε ανάπηρος σε ποσοστό 35% για το χρονικό διάστημα από 1-11-2007 μέχρι τις 31-10-2008 (βλέπε και την υπ' αριθμ. 1576/2012 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών). Περί των ανωτέρω πρέπει να σημειωθεί σαφή κρίνοντας όσα κατέθεσε ο εξεταζόμενος ως μάρτυρας κατηγορίας, ο παθών, Β. (Μ.) Λ. (Λ.) ο οποίος αναφέρθηκε πειστικά στις ανωτέρω περιστάσεις που οδήγησαν στον τραυματισμό του, ενώ στο ίδιο συμπέρασμα κατατείνει προεχόντως η αναγνωσθείσα στο ακροατήριο από 26-9-2006 έκθεση του Τεχνικού Επιθεωρητή Β. Οικονόμου, η οποία συντάχθηκε αναφορικά με το ατύχημα. Σύμφωνα δε με την έκθεση αυτή, πιο αναλυτικά, που επιβεβαιώνεται και από όλα τα λοιπά στοιχεία, την ημέρα του ατυχήματος (11-1-2005) στην οικοδομή εκτελούνταν εργασίες κατασκευής ξυλοτύπων (καλούπια), σε στάθμη δαπέδου ισογείου. Την χρονική στιγμή του ατυχήματος (περί ώρα 11.30' π.μ. περίπου) ο παθών στην προσπάθειά του να στερεώσει μια "πεταλούδα" ήτοι έναν από τους ειδικούς μεταλλικούς συνδέσμους περιφραξης που εφαρμόζονται σε διάφορα σημεία ενός καλουπιού κατά ζεύγη και κατά την αντιδιαμετρική έννοια στις δύο παράλληλες πλευρές του καλουπιού, στον ξυλότυπο τοιχείου του ανελκυστήρα κτυπώντας την με ένα σκεπάρνι, αυτή έσπασε και δύο θραύσματά της (γρέζια) εισχώρησαν και τραυμάτισαν τον δεξιό του οφθαλμό. Το ατύχημα δε αυτό θα είχε αποφευχθεί, αν ο παθών έφερε ειδικά γυαλιά, δεδομένου ότι για τη συγκεκριμένη εργασία δεν υπάρχει άλλου είδους τεχνική λύση για την προστασία έναντι κινδύνου εκτόξευσης θραυσμάτων και μικροαντικειμένων. Εξαιτίας, μάλιστα, της ψαθυρότητας του υλικού των "πεταλούδων" που χρησιμοποιείται για λειτουργικούς λόγους (χυτοσίδηρος), το φαινόμενο της απότομης θραύσης τους είναι συχνό φαινόμενο, προς τούτο δε και οι κατασκευαστές των ειδικών αυτών μεταλλικών συνδέσμων περιφραξης προτείνουν για την εργασία της εφαρμογής και στερέωσής τους στα καλούπια τη χρήση "ελαφράς" σφύρας αντί του σκεπαριού, που εν προκειμένω χρησιμοποιήθηκε. Ο εν λόγω δε κατηγορούμενος, ήταν εξάλλου το πρόσωπο που είχε προσλάβει και απασχολούσε στην συγκεκριμένη εργασία τον παθόντα και συνακόλουθα, ο ίδιος είχε την ιδιότητα του εργοδότη του τελευταίου. Ο παθών δε κατά την ανάληψη και διενέργεια της συγκεκριμένης εργασίας, που οδήγησε στον

τραυματισμό του, ενεργούσε υπό τις εντολές του κατηγορουμένου, καθώς ο τελευταίος ήταν που του είχε αναθέσει να ενεργήσει και τούτο ανεξαρτήτως του ότι κατά τον χρόνο του οχήματος απουσίαζε προσωρινά από το χώρο της οικοδομής.

Συνεπώς, όσα περί του αντιθέτου υποστηρίζει ο κατηγορούμενος, αρνούμενος την κατηγορία και ισχυριζόμενος ειδικότερα ότι δεν ανέθεσε στον παθόντα την συγκεκριμένη ενέργεια και ότι ο τελευταίος με δική του πρωτοβουλία προέβη σ' αυτήν, κρίνοντας ουσιαστικά αβάσιμα και απορριπτέα. Εξάλλου ούτε ο μάρτυρας υπερασπίσεως είχε σαφή γνώση του ατυχήματος γιατί την ημέρα αυτή δεν ήταν παρών. Ο δε κατηγορούμενος αναγνώρισε την ευθύνη του και ζήτησε την επιείκεια του Δικαστηρίου. Επομένως κατά τ' ανωτέρω ο κατηγορούμενος πρέπει να κηρυχθεί ένοχος της πράξης η οποία του αποδίδεται. Με αυτά που δέχθηκε, το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια παρ' υποχρέου σε ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή, για το οποίο καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που αναφέρθηκαν παραπάνω, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή, ή αντιφατική αιτιολογία. Ειδικότερα, στην προσβαλλόμενη απόφαση εξειδικεύεται η, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ιδιαίτερη νομική υποχρέωση του αναιρεσείοντος, που πηγάζει από την ιδιότητά του ως εργοδότη του παθόντος και, επομένως, έχοντος, προς αυτόν, το καθήκον πρόνοιας, και η διαπιστωθείσα παράλειψη της υποχρεώσεως τηρήσεως αυτής, αναφορικά με το επελθόν αποτέλεσμα. Επίσης, προσδιορίζεται το είδος της αμέλειας του κατηγορουμένου και παρατίθενται όλα τα επί μέρους περιστατικά που συγκροτούν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της αμελούς συμπεριφοράς αυτού και του επελθόντος αποτελέσματος της σωματικής βλάβης του παθόντος. Η ειδικότερη αντίθετη αιτίαση ότι η προσβαλλόμενη στερείται αιτιολογίας διότι το σκεπτικό και το διατακτικό αυτής ταυτίζεται με αυτό της πρωτοδίκου αποφάσεως είναι αβάσιμη και τούτο διότι όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλομένης το Τριμελές Εφετείο διεξήγαγε κανονικά την αποδεικτική διαδικασία και ύστερα από διάσκεψη αποφάσισε για την ενοχή του αναιρεσείοντος και απάγγειλε προφορικά την απόφασή του, όπως ορίζει το άρθρο 371 παρ.1 ΚΠΔ, ενώ η γραπτή σύνταξη και υπογραφή της αποφάσεως οπότε και έλαβε χώρα η αντιγραφή έγινε μεταγενέστερα σύμφωνα με το άρθρο 142 παρ 2 και 144 παρ 1 του ίδιου Κώδικα. Επομένως, με βάση όλα τα παραπάνω πρέπει, ο από το άρθρο 510 παρ 1ΚΠΔ πρώτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλομένη για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας λόγω του ότι το σκεπτικό και το διατακτικό της

προσβαλλομένης απόφασης αποτελεί αντιγραφή του σκεπτικού και του Διατακτικού του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Κατά το άρθρο 364 παρ. 2 περ. β' του ΚΠοινΔ, "διαβάζονται στο ακροατήριο τα έγγραφα από άλλη ποινική ή πολιτική δίκη, στην οποία εκδόθηκε αμετάκλητη απόφαση, αν το δικαστήριο κρίνει ότι η ανάγνωση αυτή είναι χρήσιμη". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για να αναγνωσθεί έγγραφο από άλλη πολιτική ή ποινική δίκη θα πρέπει να συντρέξουν δύο προϋποθέσεις, ήτοι α) να έχει εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση, που να αφορά άλλη ποινική ή πολιτική δίκη και β) το δικαστήριο να κρίνει ότι η ανάγνωση αυτή είναι χρήσιμη. Αν δεν συντρέχουν οι δύο ως άνω προϋποθέσεις, για να αναγνωσθεί έγγραφο από άλλη ποινική ή πολιτική δίκη, θα πρέπει να μην εναντιωθεί κάποιος από τους διαδίκους. Και ναι μεν η διάταξη αυτή δεν απαγγέλλει ρητώς την ακυρότητα για την παραβίασή της, ούτε επέρχεται από την παραβίαση αυτής απόλυτη ακυρότητα, σύμφωνα με το άρθρο 171 παρ. 1 ΚΠοινΔ. Πλην, το Δικαστήριο, αν απορρίψει σχετικό αίτημα, πρέπει, σύμφωνα με τα ανωτέρω, να αιτιολογήσει την απόφασή του (ΑΠ 129/2012). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 140 εδ.γ και 141 παρ 3 ΚΠοινΔ προκύπτει ότι τα πρακτικά της ποινικής δίκης αποδεικνύουν, μέχρι να προσβληθούν ως πλαστά, όλα όσα καταχωρούνται σ' αυτά. Επομένως, η αναφορά στα πρακτικά συνεδρίασης του δικαστηρίου ότι αναγνώσθηκε έγγραφο αποτελεί πλήρη απόδειξη, αν τα πρακτικά δεν προσβληθούν ως πλαστά.

Στην προκειμένη περίπτωση ο αναιρεσείων με το δεύτερο λόγο αναιρέσεως προβάλλει την αιτίαση ότι το εκδόσαν την προσβαλλομένη απόφαση Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων υπερέβη την εξουσία του κατ' άρθρο 510 παρ 1 στοιχ Η, καθόσον προέβη στην ανάγνωση της υπ' αριθμ. 1576/2012 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε επί αγωγής του παθόντος L. B., κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 364 παρ 2 εδαφ β ΚΠΔ, αφού αυτή δεν ήταν αμετάκλητη, η αιτίαση όμως αυτή, η οποία, κατ' ορθή εκτίμηση, συνιστά λόγο από το άρθρο 510 παρ 1 στοιχ Α περί απολύτου ακυρότητας και όχι από το άρθρο 510 παρ 1 στοιχ Η, είναι απαράδεκτη, καθ' όσον η ανάγνωση της άνω οριστικής αποφάσεως, δε δημιουργεί σύμφωνα με τις πιο πάνω σκέψεις απόλυτη ακυρότητα σύμφωνα με το άρθρο 171 παρ 1 ΚΠΔ. Περαιτέρω ο αναιρεσείων προβάλλει την αιτίαση περί απολύτου ακυρότητας κατά τη διαδικασία για τον λόγο ότι ενώ, η προαναφερόμενη απόφαση συμπεριλαμβάνεται στα αναγνωστέα, εν τούτοις δεν ανεγνώσθη, και εξ αυτού του λόγου δεν προτάθηκε η όποια αντίρρηση εκ μέρους του. Και η αιτίαση όμως αυτή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, καθόσον, ανεξάρτητα του ότι και ο ίδιος ο αναιρεσείων με την αμέσως προηγούμενη αιτίασή του δέχεται ότι αναγνώσθηκε η υπ' αριθμ. 1576/2012 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών συνεδρίασεως της προσβαλλομένης, η εν λόγω απόφαση αναφέρεται, ως αναγνωσθείσα με αριθμ. 23 στη σελίδα 3 στα προαναφερόμενα πρακτικά συνεδρίασεως και εφόσον, σύμφωνα με τις πιο πάνω σκέψεις, δεν έχουν προσβληθεί τα

τελευταία ως πλαστά αποτελούν πλήρη απόδειξη. Μετά ταύτα και μη υπάρχοντος ετέρου λόγου προς έρευνα πρέπει να απορριφθεί η αναίρεση στο σύνολο της και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 ΠΑΡ 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 16-11/2012 αίτηση του Κ. Μ. του Ε., κατοίκου ..., για αναίρεση της με αριθμό 8526/2012 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. Και

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26 Μαρτίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 2 Απριλίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ